

volacímu soudu vytýkati, že by byl věc po stránce právní posoudil nesprávně, a jest proto dovolání, na tomto dovolacím důvodu založené naprosto neopodstatněno. V ostatním poukazuje se, aby se vyhnulo opakování, na správné důvody rozsudku nižších stolic, dovoláním nevyvrácené.

Čís. 1856.

Podpacht myslivosti není (v Čechách) dovolen.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, Rv I 992/22.)

Žalobce, jenž měl od honebního výboru (v Čechách) v pachtu společenstevní honitbu, přenechal ji žalovanému do podpachtu. Ježto byl proto honebním výborem pozastaven, domáhal se, vyzvav dříve marně žalovaného, by upustil od podpachtu, žalobou, by podpachtovní smlouva byla prohlášena bezúčinnou a by žalovanému bylo uloženo, to uznati a od výkonu myslivosti upustiti. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje pouze dovolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). S názorem jeho, že jest podpacht myslivosti přípustným, nelze souhlasiti. Jest sice pravda, že zákon o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. nepřevzal ustanovení § 12 nař. min. vnitra ze dne 15. prosince 1852, čís. 257 ř. zák., prohlášující podpacht honitby bez povolení politického úřadu za neplatný (sr. § 49 cit. zák.) a že zmíněný zákon neobsahuje výslovného zákazu podpachtu, leč z celého obsahu jeho plyne, že podpacht myslivosti není dovolen. Při úpravě výkonu práva myslivosti hrály značnou roli ohledy veřejnoprávní, neboť jde v první řadě o to, by bylo zabráněno vyplnění revíru. Možno tu pomlčet i o samostatném výkonu honebního práva (§ 2 a 3 honeb. zák.), kde zmíněné nebezpečí nepřijde v úvahu, jsouc vzhledem k totožnosti zájmu majitele pozemku a zároveň vykonavatele honitby v pravidelných případech vyloučeno. Jinak jest tomu, pak-li jde o výkon myslivosti honebním družstvem (§ 4 honeb. zák.). Tu dlužno již stanoviti určité záruky v zájmu veřejném. A zákon je také stanoví, předpisuje společenstvu, jakým způsobem dlužno právo myslivosti vykonávati. § 6 honeb. zák. rozeznává tu dvojí způsob; jednak propachtování myslivosti, jednak výkon pro společenstvo samo. V tomto případě, jenž zajisté jest pro ohrožení zájmu společenstva a nepřímě i veřejnosti méně nebezpečným, nežli propachtování, předpisuje zákon, že honitbu lze vykonávati pouze odborníky, jejichž jakost určuje pak podrobněji § 1 zákona ze dne 21. února 1870, čís. 15 z. zák. pro Čechy. Určije-li již v tomto případě zákon přesně způsob výkonu myslivosti, tím spíše dlužno opatrně postupovati při propachtování honitby, kdy zajisté nebezpečí vybití revíru je větší. Honební výbor určí, zda jest myslivost propachtovati z volné ruky či veřejnou dražbou (§ 13 honeb. zák.). Že z volné ruky nebude pacht udělen každému, nýbrž že bude — ovšem snad kromě nabízené

úplaty — po výtce přihlíženo k osobním vlastnostem uchazečovým, plyne z povahy věci samé. Nejinak jest tomu, byla-li myslivost propachtována veřejnou dražbou. Zákon sám činí ovšem způsobilost pachtýřovu závislou pouze na tom, zda mu lze vydati honební lístek (§ 16, 28 honeb. zák.). Leč honební výbor může zajisté vhodně upravenými dražebními podmínkami obmeziti okruh uchazečů na př. na příslušníky téže obce, téžež okresu neb ve směrech jiných. Může si po, případě též vyhraditi právo, odstoupiti od dražby, nebude-li pokládati vydražitele za způsobilého. Zákon v tom směru obezřetnosti honebního výboru nikerak neobmezuje a nelze opačný úmysl z něho vyčísti, kdyžtě v případě, shora uvedeném (výkon honitby společenstvem), tak opatrně si počíná. Zásada, právě uvedená, byla by však zcela zvrácena, kdyby byl podpacht myslivosti dovolen. Nastala by možnost obcházení zákona, jež i dovolání ku konci svých vývodu připouští, pachtýř by mohl zcela libovolně, neohlížeje se na zájem honebního společenstva a tím i na zájem veřejný, dáti myslivost v podpacht komukoliv, výběr pachtýřů společenstvem stal by se zcela bezvýznamným a revír hleděl by přechásto vstříc vyplenění. Tím není řečeno, že by snad nemohly nastati i případy opačné, jak uplatňuje dovolání, tvrdíc, že žalovaný podpachtýř zvelebil revír, žalujícím pachtýřem vybitý, leč to jsou případy řídké, nehledíc k tomu, že jde o pouhé tvrzení, jehož podstatností netřeba se obírat, ježto tu jde pouze o zásadní řešení otázky právní, již ostatně dlužno řešiti jednoduše. Vývody dovolání, pokud zabývají se právem, platným na Moravě a ve Slezsku, jsou zcela lichými, jdeť o zcela různou úpravu práva, a netřeba se jimi zabývat. Z důvodů uvedených trvá dovolací soud při svém názoru, že podpacht myslivosti není dovolen, vysloveném již v rozhodnutí z 29. října 1919, č. j. Rv I 492/19/1 čís. 309 civ. sb.

Čís. 1857.

Pro nárok na dodání určitého množství zastupitelných věcí jest přípustna exekuce pouze dle § 346 ex. ř., nikoliv dle § 353 ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R II 311/22.)

Soud první stolice povolil exekuci zmocněním vymáhajícího věřitele, by si na dlužníkův náklad opatřil odjinud 10.000 kg vinného kamene. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovateli nutno přisvědčiti v tom, že dle exekučního řádu nelze přisouzený nárok na dodání 10.000 kg vinného kamene vymáhati exekučně tím způsobem, aby žalobce byl zmocněn, toto zboží si prostřednictvím jiné firmy na účet firmy žalované opatřiti. Exekuci na vydání movitých věcí lze vésti jenom dle §§ 346 a 347 ex. ř. totiž tím způsobem, že výkonný orgán tyto věci dlužníku odebere a vymáhajícímu věřiteli odevzdá. Kde takový způsob exekuce není možným, nezbyvá, než aby vymáhající věřitel uplatňoval svou škodu dle § 368 ex. ř. Že nemůže vésti exekuci způsobem navrhaným, který v § 368 ex. ř. jest upraven, jde zřejmě na jevo, z nadpisu § 353 ex. ř., podle kterého tento způsob exekuce platí jenom pro vydobytí jiných jednání, než která v §§ 346 a 352 ex. ř. jsou zmíněna, a neplatí tedy pro nároky na vydání movitých věcí, upravené v §§ 346